Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З ради державної. — Заграничне положене.

На вчерашнім засіданю палати послів доведено до кінця дискусию над наглячим внесенем дра Крамаржа в справі виданя бонів. В дискусиї брали участь др. Ґломбиньский, Лехер і ґенеральні бесідники Адлер „за" і Штайнер „против". Наглячість внесеня Крамаржа відкинено. — В подрібній дискусиї над предложенем ветеринарийним вивязала ся довша дискусия, в часі котрої промовляли і ставили поправки до деяких параґрафів пп. Лукашевич, Петрицкий, Марков і Цеглиньский. — На тім засідане перервано. Слідуюче засідане в пятницю.

В справі закона о заразах у худоби — як доносять з Відня — відбуло ся передвчера під проводом презеса Кола польского дра Ґломбиньского конференция відпоручників Кола і україньско-руского клюбу з представителями правительства. Конференция дотикала змін в згаданім законі. Єсть надія, що палата увзглядпить жаданя обох тих сторонництв, котрі домагають ся змін в тім законі в інтересі населеня Галичини і Буковини. Така спільна конференция польского і руского посольского клюбу відбула ся перший раз.

„Wiener Allg. Ztg." дає такий погляд на теперішну ситуацию в справі австрийско-сербского спору:

Ситуация від вчера не утратила нічого з своєї поваги. Послідні депеші з Парижа і Льондона констатують, що посередництво держав не удало ся; показало ся, що між Австриєю а державами суть ріжниці, полягаючі на тім, що Австрия хоче можливо скорого полагодженя справи, між тим як Анґлія і Франция стремлять до хвилевого полагодженя, немов би до підліпленя справи сербскої на тепер, а управильнене єї відкладають до спокійнійших часів. Серед таких обставин, більше як імовірне, що заповіджений крок ґр. Форґача послідує в найблизших днях, без дожиданя на дальші висліди дипльоматичної акциї держав. День для врученя ноти ще не постановлений. Однако Австрия мусить домагати ся, аби Сербія безпосередно переговорювала з монархією і заявила згори готовість дати повну запоруку, що змінить свою політику.

Хибно було би гадати, що монархія хоче понижити Сербію; она мусить в інтересі удержаня мира і ненарушимости границь домагати ся зміни сербскої політики, котра веде ся не від анексиї, але вже від кількох літ.

Сербія користала з економічних ріжниць з монархією, аби опираючи ся на праві слабшого, запукати до Европи о інтервенцию. Тим ріжницям старала ся все надати міжнародний характер, а внаслідок того витворив ся стан, який безусловно не може дальше тревати.

Білгородске правительство супротив нового кроку ґр. Форґача імить ся імовірно дальше вимиканя, дальше буде представляти справу сербску яко европейску. Виключена річ, щоби Австрия мала згодити ся на дальше проволїкане.

Хочемо дійти до вияснення ситуациї. Становище монархії буде в ноті ґр. Форґача зазначене без погроз, але не буде в ній ніякого сумніву, що до безусловного жаданя ясної відповіди із сторони Сербії. Нота висказує також жаль, що акция держав розпочала ся так пізно, в так поважній і послідній хвили, коли вже лиш цілковитий зворот в політиці Сербії може Австрию вдоволити.

Одна з мадярских газет доносить, що якийсь посол говорив з мін. Векерлем о заграничній політиці. Векерле відповів, що не уважає вказанним говорити о тім зараз, буде міг дати поясненя аж в четвер т. є. нинї. При тім зая-

Моряк упав з покладу.

З росийского — К. Станюковича.

1.

Спека підрівникового дня уступала. Сонце поволи опускало ся за овид. Легким вітром гонений корабель плив тихо під повними вітрилами з скоростию сімох миль по Атлантийскім океанї.

Довкола нічо лиш вода, ні одного вітрила, ні хмарки диму на овиді. Куди глянеш, всюди то само безкрає водне зеркало, тихо порушаюче ся і загадочно шумяче та з усіх сторін окружене ясним, голубим небозводом. Воздух мягкий і прозрачний; від океану несе ся здоровий морский запах.

Лиш рідко блисне в проміню сонця літаюча рибка своєю ясною, золотою лускою. Високо у воздусї кружляє білий альбатрос. Скоро спішать понад воду малї птички, они летять до далекого африканьского побережа. Роздає ся шум водного стовпа, що єго викидає кит — і знов ні одного живого єства довкола. Море і небо, небо і море — обоє милї, спокійні, усьміхнені.

— Чи позволите, пане поручнику, заспівати співакам кілька пісень? — спитав службовий старший моряк і приступив до командантского містка, куди лїниво переходив ся офіцир.

Офіцир кивнув головою притакуючо і за хвилю роздали ся гармонійні звуки росийскої народної пісні, повні глубокого смутку і туги.

Моряки вдоволені, що по утомляючій спецї дня зробило ся вкінци холодно, окружили співаків зібраних коло пушок на бічнім покладі. Найбільші приятелї музики, особливо споміж старших моряків, обступили співаків густим кружком і слухали уважно, а на многих обгорілих від сонця і вітру лицях ясніло віме одушевлене.

Старий, згорблений, широкоплечий Лаврентич поступив нетерпеливо кілька кроків наперед. Він був правдивий моряк з мязистими, чорними руками, котрим вже від давна не доставало одного пальця. Єго на вні викривлені ноги були немов приросли до помосту. Він любив шукати собі зачіпки з чужими моряками, бо они, як він говорив, „не пють, лише хвалять ся"; найсильнійший рум, який він випивав душком, мішали они з водою. Той Лаврентич, той „страшенний" пияниця, котрого приносили все в несьвідомім станї і з розбитим лицем на поклад корабля, слухав пісень мов скаменїлий. Єго поморщене лице з синьо червоним до сливки подібним носом, з стріпатим вусом і все невдоволеним видом, немов би гнївав ся і був готовий наговорити кождому цілу купу лайок — виглядало тепер незвичайно лагідне, осяяне вдоволенем і тихою любовію.

Деякі моряки зтиха підспівували, другі посїдали в півкрузї, розмавляли тихо і виявляли свою похвалу то усьміхом то знов легким окликом.

І справдї, хорошо співали наші співаки! Добре зіспіваний хор складав ся з самих молодих, сьвіжих і чистих голосів.

Особливо одушевляв всїх чудесний мягкий як аксамїт тенор Шутикова. Він не співав сольо, але єго голос вибивав ся своєю красою з цїлого хору, а єго правдивий, теплий, ополомляючий звук закрадав ся аж до душі.

— Просто за серце хапає! — говорили про него моряки.

Одна пісня викликувала другу і говорила морякам посеред сонїшної підрівникової краси про далеку вітчину з єї снїгами і ледами, лїсами і полями, з єї чорними хатами і з цїлою єї нуждою і бідою.

— Гей, хлопцї, веселої, до танцю!

В хорі роздала ся дика і весела пісня. Тонкий голос Шутикова ликував і звучав тепер так повний шаленої радости, що на всїх лицях появив ся мимохіть усьміх і навіть старі моряки мусїли порушати плечима і притупувати ногами.

Макар, малий, зручний молодий моряк, котрого вже давно єго сухе, випрямлене тїло свербіло, не видержав більше; під звуки шаленої веселої пісни почав на загальну утїху видців з цїлої сили тропака.

Але остаточно утих спів і скінчив ся танець.

Коли Шутиков, молодий, делїкатно збудований моряк виступив з круга співаків і ішов на бік, аби закурити, роздали ся оплески і похвали.

— Хорошо співаєш, ох як хорошо, злодюго! — замітив Лаврентич цїлком зворуше

вив, що міністерство справ заграничних не буде упирати ся при війні, противно покаже охоту до уступок, а форма, яку бар. Еренталь предложить Сербії, буде така лагідна, що Сербія може її сьміло прийняти без шкоди для своєї поваги.

Коли однако Сербія не прийме жадань Австриї, то не полишить ся нічого иншого як ультіматум. В міністерстві заграничних справ хотять вижидати до четверга, чи акция держав поведе ся, чи ні. Коли ні, то в такім случаю ліпше в теперішній хвили видерти язик балканьскому змиєви. Не належить ждати так довго, доки аж слаба Росия верве до сил і виступить против нас і Німеччини. Із стратегічного становища найліпше розпочати війну тепер.

Новинки.

Львів, дня 25-го марта 1909

— **Іменованя.** П. Намістник іменував практикантів концептових Намісництва: Чесл. Екгардта, Ст. Хоржемского, Ром. Цьвержевича, дра Мар. Ржуховского, Апол. Лясковского, Ад. Скржильского, Павла Гарапіха і Каз. Новицкого конципістами Намістництва. — Дирекция почт і телеграфів іменувала укінчених гімназистів: Ів. Бартицеля, Йос. Левкова, слухача теольоґії Ник. Моравецкого і офіциянта почт. Стан. Віша практикантами почтовими у Львові.

— **Презенту** надана цісарского на опорожнене гр. к. приходство в Зеленій надало ц. к. Намістництво о. Львови Левицкому, гр. к. парохови у Виткові.

— **Дрібні вісти.** Від кількох днів ходила у Львові чутка, що на границі Босни і Сербії застрілено сина Вп. о. Яримовича, пароха при церкві сьв. Петра і Павла, а вчера чутку ту подали деякі ґазети яко зовсім правдиву. Отже о. Яримович ствердив в редакциї „Kur. Lw.“, що чутка та есть зовсім неправдива. — В наслідок ушкодженя мосту вдержано рух товаровий на лінії Неполоківці Вижниця. — В Кракові арештовано 18-літну аґентку еміґрацийну, якусь Каролину Мармадовичівну, котра вивозила 21 робітників до Данії. — Служниця Коцмаківна на службі у М. Філіпа при ул. Млинарскій ч. 3 облила із злости другу служницю Варвару Дрвницку окропом і тяжко її попарила. Нещасливу відставлено до шпиталю.

— **Невжеж-би відкрито дійстно полудневий бігун?** В Льондоні розійшла ся чутка, що вернувша до Нової Зеландиї виправа до полудневого бігуна під проводом анґлійского поручника Шекльтона (Shackleton) доплила була аж до полудневого бігуна. Evening News заперечує ту чутку і каже, що Шекльтонови удало ся підплисти лиш на 100 анґл. (25 наших) миль близько до бігуна, але відтак мусів завернути ся. Тимчасом друга вість, як кажуть, дуже віродостойна потверджує першу чутку. Якась фірма в Ліверпули одержала в Новоі Зеландиї телеграму з повідомленем, що Шеклтон доплив до полудневого бігуна і додатком: На покладі „Німрода“ всі здорові. Може бути, що ту телеграму вислав котрийсь з товаришів Шекльтона, котрий разом з ним плив на кораблі „Німрод. — Стілько льондоньска чутка; чекаймо, що дальше буде. Що то не prima Aprilis то річ певна, бо тепер ще март. Може бути, що в тій чутці есть щось і правди.

— **Бібліотека і читальня „Просьвіти“ у Львові.** Головний виділ тов. „Просьвіти“ приступив до отвореня своєї бібліотеки та першої людової публичної читальні у Львові. Торжественне отворенє відбуде ся в неділю, дня 28 с. м. о год. 5 вечером. Бібліотека і читальня містять ся в головнім будинку товариства, Ринок ч. 10, І пов.

† **Померли:** Ем. з Білецких Кмицикевичева, вдова по рускім пароху в Новосілцях гостинних, померла нагло дня 23 с. м. у о. Бевціна в Бaличах в 66 р. житя. — Альойзия з Ячів Винницка, вдова по судовім офіциялі, померла дня 23 с. м. в Перемишли в домі своїх внуків в 77 р. житя. — В Липску помер Рудольф Готтшаль, звістний німецкий драматург у 88 р. житя.

— **Репертуар руского театру у Львові.** (Саля „Яд Харузім“. Початок точно о 7 год. вечером). Білети продає раньше книгарня ім. Шевченка. (Ринок ч. 10), а від 5 год. веч. каса театру.

В суботу, 26 с. м. (відновлене) „Барон циганів“, оперета в 3 діях Штравса.

В неділю, 27 с. м. по пол. о год. 3 по знижених цінах „Маруся Богуславка“, істор. карт. в 5 діях зі співами М. Старицкого.

Вечер о $7\frac{1}{2}$ „20 днів тюрми“, фарса.

— **Слідство проти Яросл. Мончаловского** вже закінчено і доручено єму акт обжалованя. Прокуратория обжаловує єго о злочин шпіонства в хосен чужої держави. Мончаловского узнали судові лікарі за упосліджоного на умі. Натомість медичний виділ узнав єго за зовсім почитального і одвічального за свої вчинки. Розправа відбуде ся перед звичайним карним трибуналом львівского краев. суду десь в другій половині цьвітня, бо оборонець вніс рекурс проти акту обжалованя.

Всячина
для науки і забави.

— **Дещо про ухо.** (II) Попереду була бесіда про значіне і важність уха для людского тіла і єго будову; тут розкажемо дещо про хороби уха.

Цілий знаряд слуховий або ціле ухо ділимо на 3 части: 1) зовнішнє або зверхнє ухо, котре складає ся з ушниці, тої хрястковатої части, котру видимо по обох боках голови, а котра ловить голос, і проводу слухового, котрий веде від ушниці до середини; 2) середне ухо, котре творить ямина тарабанчикова з кісточками слуховими і 3) внутрішне ухо, котре творить перевойник.

Зверхнє ухо або т. зв. ушниця може бути вже з природи зле або погано збудована. Бувають люди з дуже великими і відстаючими ушима, що робить їх поганими. Длятого повинні вже у малих дітий уважати на то, щоби дітем, скоро они мають дуже відстаючі уши, часто притулювати або й легко привязувати (на ніч) уши до голови і уникати всего, що могло би дітем зробити уши ще більше відстаючими. Иноді мають діти вже з уроди всілякі наростки на однім або на обох ушах, що звисають мов ковтки. Такі наростки може лікар відтяти. Коли хтось з уроди не має уха, то може брак єго закрити довгим волосем або казати собі приправити штучне ухо.

Гірше однак, коли ухо в наслідок якогось скаліченя зачне заростати. Оно може таки зовсім зарости і слух заступити, а то тим борше, що рівночасно можуть і в середині уха настати якісь хоробливі зміни, котрі зовсім слух заступлять. Иноді може ухо так розрости ся, що стане в трое або й в пятеро так велике як звичайне. Такі уши називають слоневими. Тут згадати би також і про ношене ковтків в ушах. Щоби ковток можна в ухо засилити, проколюють єго долішну мягоньку часть. Чи ношене ковтків підносить дуже красу — се річ дуже взглядна; то однак есть певне, що красно збу-

---

ний; потряс головою і додав як признаку свого одушевленя — зовсім не сальонове слово.

— Коли би він учив ся і присвоїв собі ще на примір низький бас, міг би й до опери пійти! — замітив наш молодий писар Пуґовкин, що походив з кантоністів *) і любив пописувати ся своїм паньским поведенем і ученими словами.

Лаврентич, котрий „урядниками“ **) яко зовсім непотрібними людьми погорджував і так сказатиб за обовязок собі взяв приплилити їм при кождій нагоді латку, поглянув зі злостию на товстого, біллявого, хорошого писарчука і сказав:

— Ти мені добра опера!.. Придбав з лінивства черево і — вже опера!

Між моряками почув ся придавлений сьміх.

— А ви знаєте, що то є опера? — замітив писар заклопотаний. — Ні?!.. Ах ви не віри! — додав тихо і чимскорше зник.

— Диви на учену мамзель! — вирвало ся Лаврентичеви з погордою і як звичайно кинув за ним кілька кріпких лайок, але вже з злостию.

— Ага, я саме то хотів сказати — почав він знов по короткій мовчанці і обернув ся до Шутикова: — Хорошо співаєш, Єґоре!

— О тім нема що говорити, той уже всьо... Одним словом, славний з тебе хлопець, Єґоре! — замітив хтось.

Шутиков у відповідь лиш усьміхнув ся, при чім показали ся з під єго мягких, добродушних уст білі, рівні зуби.

І той вдоволений усьміх, чистий і невинний як у дитини, мягкі черти молодого, сьвіжого, легко осмаленого лиця, ті великі темні очи, лагідні і добрі як у молодого песика, делікатна, струнка стать, сильна, мязиста і еластична, однако не цілком свобідна від селяньскої неповоротности, всьо то ділало вже на перший погляд притягаючо, так само як і єго чудесний мягкий голос. І Шутиков тішив ся загальною симпатиєю. Всї любили єго і він здавало ся всіх любив.

То була одна з тих рідких веселих вдач, на котрих сам вид робить ся вже лекше і веселійше. Такі люди то уроджені фільософи оптимізму. Часто роздавав ся єго веселий, сердечний сьміх на кораблі. Оповідає щось і сам перший вибухає голосним, заразливим сьміхом.

А другі глядять на него і мимохіть також сьміють ся, хоч часом в єго оповіданю нема нічо незвичайно сьмішного. Гиблюючи бальок, обтираючи фарбу з човна, або лежачи вигідно підчас нічної варти за вітрилом, приспівує собі звичайно пісню, таку дитинну веселу і добру, що всім стає лекше на души і веселійше. Рідко коли можна було бачити Шутикова злого або засумованого. Веселий настрій не покидав єго й тоді, коли другі тратили вже відвагу і власне в таких хвилях був Шутиков неоціненим.

Пригадую собі одну бурю. Вив сильний вітер, довкола шаліла буря і гнала корабель як лушпину оріха по розбурханім мори, що здавало ся погребе слабий корабель під своїми сивими гривами.

Корабель дрожав і стогнав, тріщав у всїх замках, а єго стогін і тріщанє лучило ся з виєм вітру, що торгав улинвованє і лютив ся задля ставленого єму опору. Навіть старі моряки, що чейже вже не одно бачили, понуро мовчали і гляділи питаючо та з напруженем на комендантский місток, де висока, в дощевий плащ закутана стать капітана стояла мов пригвождена коло поруча.

Шутиков, що держав ся одною рукою линви, аби не упасти, забавляв тимчасом малу громадку молодих моряків, що з наляканими лицями збили ся коло машту і оповідав їм всілякі історії. Балакав просто і спокійно, оповідав о якійсь сьмішній пригоді на селі, а коли наскочивша на поклад филя залила єму лице, розсьміяв ся так добродушно, що єго спокійний настрій мимохіть уділив ся другим і молоді моряки розвеселені на ново, зовсім забули о небезпечности.

— Чорта хиба маєш в собі, що так умієш рячати, га? — почав на ново Лаврентич, пикаючи коротку носогрійку. — У нас на „Костенкині“ співав також один моряк і правду сказавши, розумів свою річ що аж-аж... але все таки не хапало так за серце

— Я сам научив ся, коли був ще пастухом. Товар ходить по лісі, а я лежу під березою і співаю... Мене й називали в селі „співака пастух“ — додав Шутиков, усьміхаючись.

І всі прочі усьміхнули ся без віякої причини, немов би у відповідь, а Лавретич взяв Шутикова за плече, потряс ним і на знак великої прихильности почав єго гачьбити найніжнійшим голосом, на який такого пяницю було стати.

(Дальше буде).

*) Солдатска дитина. За часів царя Николая І брали малі діти до войска і там їх виховували

**) „Урядниками“ називають моряки корабельного писаря, фельчера і т. ин.

доване ухо підносить само далеко більше красу чоловіка як ковтки в нім. Від проколеня може иноді настати якесь запалене і ухо зачне ранити ся особливо же тоді, коли в проколену дірку засилюють ще яку небудь нитку і від часу до часу сувають нею, щоби дірка не заросла ся. В той спосіб можна набавити ся тяжкої хороби, а бували вже навіть і случаї смерти, бо через проколюване уха защіплено заразники хороби, званої заковязию карку, котра кінчить ся смертию.

Відмороженє уха належить також до тих недуг зверхного уха, котрі людем часто докучають. Коли би мороз довше ділав на ухо, то оно може зовсім відмерзнути. Щоби не відморозити уший, треба уважати на то, аби зі сьвіжо обмитими ушами (та й лицем) не виходити зараз на мороз. Коли нема чим уший закрити, то треба на морозі бодай від часу до часу прислонювати уши руками, щоби они по троха загрівали ся і привикали до морозу та ставали опірнійші. З трохи замерзлими ушима не треба входити зараз до теплої хати або ще й ставати коло печи; ліпше постояти трохи в сінех або де в затишнім місци і відогріти уши поволи руками або й натирати снігом.

Дуже часто буває, особливо у малих дітий, що они запхають щось до уха: якесь зернятко або камінчик, пацьорку, горох, фасолю, зерятко з рожків, базьку і т. п. Се ще не великий страх і не треба зараз довбати в усі, щоби того предмету не запхати дальше або не поколоти уха дротами та иншими предметами, котрими хоче ся виймити запхане зернятко. Що найбільше можна капнути до уха трохи ґліцерини або чистої столової оливи і піти відтак до доктора, щоби виймив. Запхані до уха предмети можуть самі собою лиш рідко коли пошкодити, що найбільше заступлять слух. Були случаї, що люди з запханими до уха предметами ходили не то цілими тижднями або місяцями але й цілими роками ба й десятками літ. Др. Гавґ в Монахові виймив був одній двайцятьлітній панні аж сім базьок, чотири з правого а три з лівого уха, котрі она запхала собі ще пятилітною дитиною. Але длятого ще не треба легковажити собі того, коли щось до уха запхає ся, бо иноді можуть бути й дуже прикрі наслідки.

До уха може иноді залізти якась комашка — блоха, маленька блощиця, або й таргак, рідко коли т. зв. щипавка а тоді рушаючись в усі, робить страшенний біль. Коли залізе блоха, то люди радять собі в той спосіб, що до уха запихають волосе, щоби в той спосіб дати блосі можність видобути ся з уха. Коли знає ся на певно, що до уха влізло якесь зьвірятко, то можна дмухнути в него диму з циґара або люльки і так запаморочити зьвірятко, щоби оно не рушало ся а відтак піти до лікаря, щоби его виймив. Наконець треба ще й то згадати, що у нехарних людий, особливо же у дітий, котрим з уха пливе гниюча материя, може иноді паскудна муха накласти яєчок, з котрих відтак в усі розплодять ся червачки.

— **Париські присмаки.** Коли чуємо або читаємо, що Хінці або Тибетанці уважають за великий присмак такі зьвірятка як гусениці та черваки, то гадаємо, що такими присмаками можуть живити ся хиба лиш якісь на пів дикі народи. Тимчасом показує ся, що подібні смакуни знаходять ся також і в Европі і то в найбільше „уцивілізованім“ місті в Парижи. Париска ґазета „Gil Blas“ розповідає, що париські смакуни люблять дуже їсти **ящірки**; в Парижи продають річно 5000 ящірок, а ті, що їх продають, хвалять собі зарібок. Ще більший попит єсть за **салямандрами**, котрих в Парижи минає ся річно 8000 штук. Молоді ящірки мають дуже делікатне мясо і платять ся так як молоді курята — по 4 франки (3 кор. 80 с.) за штуку. За стару ящірку платять рідко коли більше як одну корону. Та й за гадини платять досить дорого; за красну штуку платять так само як за индика. За великий присмак уважають ся особливо малі змійки. Не меншим присмаком, але лиш великих богачів суть **крокодилі**; за малого крокодиля платять тілько, що за телятко. Молоденькі крокодилі бувають иноді навіть дуже дорогі. А всеж-таки минає ся в Парижи річно яких сто крокодилів. Дуже і загально любленим присмаком Парижан суть **жабячі удка**. В послідній році продано в Парижи жабячих удок аж за 36 000 корон. Наконець треба ще згадати й про **слимаки**, котрих з Парижи споживають міліонами що року.

— **Похвала бамбуса.** Один подорожник, що їздив по хіньскій державі, вихвалює в слідуючий спосіб загальну ужиточність бамбусової трощі: Господар дому Лі Ші вернув до своєї бамбусової хати з польованя, на котрім бамбусовим луком і бамбусовими стрілами сполював в бамбусових джунґлях богато дичини. Він сів собі на бамбусове крісло коло бамбусового стола і спер свої ноги в бамбусових постолах на бамбусовий підніжок, щоби трохи спочити і здоймив з голови свій бамбусовий капелюх. Тепер принесла єму его жінка в бамбусовій мисочці зварених молоденьких бамбусових пагінців і поставила перед него а він, взявши бамбусову ложку, зачав їсти. Попоївши так тої страви увареної на бамбусовім огни, напив ся з бамбусової чарки бамбусового вина і положив ся спочити на бамбусовім ліжку, застеленім бамбусовим матерацом та поклав собі під голову бамбусову подушку. Тимчасом прийшов слуга, стер стіл бамбусовою стиркою і зачав бамбусовим вахлярем робити вітер над головою свого пана, щоби той борше заснув. Підчас того жінка господаря колисала в бамбусовій колисці дитинку, котра бавила ся бамбусовою забавкою. Господар дому спочивши, встав і закурив бамбусову люльку та взяв бамбусове перо, щоби на бамбусовім папери лист написати. Відтак взявши в одну руку бамбусовий кошик а в другу бамбусову парасолю, вибрав ся на прохід. Перейшовши по бамбусовім мості через ріку, побачив, що его найстарший син замість піти до школи, взяв бамбусову удку з бамбусовою ниткою і сів собі коло моста та ловить рибу. Єго взяла така злість, що він вирвав хлопцеви з рук трощу і придатним до всего бамбусом потягнув его добре кілька разів по плечах — і т. д. в безконечність.

— **Питанє.**

Котре сиве ссуче зьвіря видить так само з заду як і з переду? — Сліпий сивий кінь.

— **Відтяла ся.**

Пані до кухарки: „...Я не знаю Касю, чи ти вдуріла чи я!“

Кухарка: Преці пані не приймила би на службу здурілої кухарки!

Телеґрами.

Будапешт 25 марта. До тутешних часописий доносять з Білгорода, що всі трудности, які виринули в переговорах держав, треба віднести до становища Росиї, котра обіцявши раз поміч Сербії, не хоче допустити до єї пониженя. Та надія на поміч Росиї, єсть одинокою опорою военної партиї.

Будапешт 25 марта. В тутешних дипльоматичних і парляментарних кругах кажуть, що ґр. Форґач зовсім певно вручить сербскому правительству австрийску ноту нині, в четвер. Нота не буде мати характеру ультіматум, коли би однако відповідь не наступила в приписанім реченци по мисли Австриї, то австрийске правительство витягне з того остаточні консеквенциї.

Білгород 25 марта. Між міністром Живковичем а Милановичем прийшло на раді мініcтрів до строї виміни гадок. Живкович заявив, що розоруженє єсть тепер неможливе. Войско хоче війни і буде єї мати. Взагалі положенє для сербского правительства єсть тепер безвихідне, бо підбурені маси народу годі втихомирити.

Петербург 25 марта. Lokal Anzeiger доносить з Петербурга з урядових кругів, що коли би мало прийти до війни, то она буде на всякий случай зльокалізована, бо Росия не возьме в ній участи.

Кольонія 25 марта. „Köln. Ztg.“ доносить що Франция зложила рішучу заяву, що на случай австро-сербскої війни здержить ся від всякої оружної інтервенциї, навіть коли би Росия мала станути по стороні Сербії.

Курс львівский.

Дня 24-го марта 1909.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 вр. . . .	558·—	565·—
Банку гал. для торгов. по 200 вр.	390·—	400·—
Зелїз. Львів-Черків.-Яси	546·—	552·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	410·—	—·—
II. Листи заставні за 100 вр.		
Банку гіпот. 5% премійов.	109·30	110·—
Банку гіпот 4½%	99·—	99·70
4½% листи застав. Банку краєв.	100·—	100·70
4% листи застав. Банку краєв. .	93·20	93·90
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	96·50	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	96·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	92·10	92·80
III. Обліґи за 100 вр.		
Пропінацийні гал.	96·80	97·50
Обліґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	99·70	100·40
Зелїз. льокальн. „ 4% по 200 кор.	92·70	93·40
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	93·—	93·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	91·50	92·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	103·—	112·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	50·75	54·85
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	30·40	32·40
Італіянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	67·—	71·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	19·75	21·75
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·30	11·38
Рубель папероний	2·51	2·52
100 марок німецких	117·15	117·35
Доляр американьский	4·80	5·—

Надіслане.

— **РУСКІ ДИКТАТИ** для народних шкіл і до приватної науки. На підставі правописних правил зладив і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича у Львові. Ціна примірника 70 сотиків. „Диктати“ можна дістати майже у всїх книгарнях у Львові, в книгарнях в Бережанах, Коломиї, Перемишли, Н. Санчи, Станиславові, Тернополи і в Чернівцях, а також у автора, котрий висилає „Диктати“ під опаскою (5 сотиків). Рада шкільна краєва рішила зачислити повисшу книжку до книжок, що надають ся до бібліотек шкільних яко підручник для учителїв народних шкіл.

За редакцию відповідає: **Адам Кроховецкий**.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).